

Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται καὶ Χλόη κατήλαυε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν, **καταλιποῦσα** τὸν Δάφνιν φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα τοῖς ἐρίφοις τροφήν μετὰ τὴν νομήν. Καὶ οἱ κύνες οἱ τῶν προβάτων ἐπὶ φυλακῇ καὶ τῶν αἰγῶν ἐπόμενοι, οἷα δὴ κυνῶν ἐν ῥινηλασίαις περιεργία, κινούμενον τὸν Δόρκωνα πρὸς τὴν ἐπίθεσιν τῆς κόρης φωράσαντες, πικρὸν μάλα ὑλακῆσαντες ὄρμησαν ὡς ἐπὶ λύκον καὶ **περισχόντες**, πρὶν ὄλως ἀναστῆναι δι' ἐκπληξιν, ἔδακνον κατὰ τοῦ δέρματος. Τέως μὲν οὖν τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ δέρματος τοῦ ἐπισκέποντος φρουρούμενος ἔκειτο σιωπῶν ἐν τῇ λόχη: ἐπεὶ δὲ ἢ τε Χλόη πρὸς τὴν πρώτην θεὰν **διαταραχθεῖσα** τὸν Δάφνιν ἐκάλει βοηθόν, οἷ τε κύνες περισπῶντες τὸ δέρμα τοῦ σώματος ἤπτοντο αὐτοῦ, μέγα οἰμῶξας ἰκέτευε βοηθεῖν τὴν κόρην καὶ τὸν Δάφνιν ἤδη παρόντα. Τοὺς μὲν δὴ κύνας ἀνακλήσει συνήθει ταχέως ἡμέρωσαν, τὸν δὲ Δόρκωνα κατὰ τε μηρῶν καὶ ὤμων **δεδηγμένον** ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πηγὴν ἀπένιψαν τὰ δῆγματα καὶ διαμασησάμενοι φλοιὸν χλωρὸν πετέλας ἐπέπασαν: ὑπὸ τε ἀπειρίας ἐρωτικῶν τολμημάτων ποιμενικὴν παιδιὰν νομίζοντες τὴν ἐπιβολὴν τοῦ δέρματος, οὐδὲν ὀργισθέντες, ἀλλὰ καὶ **παραμυθησάμενοι** καὶ μέχρι τινὸς χειραγωγῆσαντες ἀπέπεμψαν.

Δευτέρας δὴ διαμαρτῶν ὁ Δόρκων ἐλπίδος καὶ μάτην τυροῦς ἀγαθοῦς **ἀπολέσας** ἔγνω διὰ χειρῶν **ἐπιθέσθαι** τῇ Χλόη μόνῃ γενομένη: καὶ παραφυλάξας ὅτι παρ' ἡμέραν ἐπὶ πότον ἄγουσι τὰς ἀγέλας ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις ποτὲ δὲ ἢ παῖς, ἐπιτεχνᾶται τέχνην ποιμένι πρέπουσαν. Λύκου μεγάλου δέρμα λαβῶν, ὃν ταυρὸς ποτε πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι **διέφθειρε**, περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες **κατανωτισάμενος**, ὡς τοὺς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσὶ καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἀνδρὸς ὀπίτου κράνος: ἐκθηριώσας δὲ αὐτὸν ὡς ἔνι μάλιστα, παραγίνεται πρὸς τὴν πηγὴν, ἧς ἔπινον αἱ αἰγες καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τὴν νομήν. Ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῆ ἦν ἡ πηγὴ, καὶ περὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις καὶ βάτοις καὶ ἀρκεύθῳ ταπεινῇ καὶ σκολύμοις ἠγρίωτο: ῥαδίως ἂν ἐκεῖ καὶ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε λοχῶν. Ἐνταῦθα κρύψας ἑαυτὸν **ἐπετήρει** τοῦ πότου τὴν ὥραν ὁ Δόρκων, καὶ πολλὴν εἶχεν ἐλπίδα τῷ σχήματι φοβήσας λαβεῖν ταῖς χερσὶ τὴν χλόην.

Νῦν ἐγὼ νοσῶ μὲν, τί δὲ ἡ νόσος ἀγνωῶ: ἀλγῶ, καὶ ἔλκος οὐκ ἔστι μοι: λυποῦμαι, καὶ οὐδὲν τῶν προβάτων ἀπόλωλέ μοι: κάομαι, καὶ ἐν σκιᾷ τοσαύτη κάθημαι. ' Πόσοι βάτοι με ἤμυξαν, καὶ οὐκ ἔκλαυσα: πόσαι μέλιται κέντρον **ἐνήκαν**, ἀλλὰ ἔφαγον: τουτὶ δὲ τὸ νύττον μου τὴν καρδίαν πάντων ἐκείνων πικρότερον. Καλὸς ὁ Δάφνις, καὶ γὰρ τὰ ἄνθη: καλὸν ἢ σύριγξ αὐτοῦ φθέγγεται, καὶ γὰρ αἱ ἀηδόνες. Ἀλλ' ἐκείνων οὐδεὶς μοι λόγος. Εἶθε αὐτοῦ σύριγξ **εγενόμην**, ἵν' **ἐμπνέη** μοι: ' εἶθε αἶξ, ἵν' ὑπ' ἐκείνου **νέμωμαι**. Ὡς πονηρὸν ὕδωρ, μόνον Δάφνιν καλὸν ἐποίησας, ἐγὼ δὲ μάτην ἀπελουσάμην. Οἶχομαι, Νύμφαι φίλαι: οὐδὲ ὑμεῖς σώζετε τὴν παρθένον τὴν ἐν ὑμῖν **τραφεῖσαν**; Τίς ὑμᾶς στεφανώσει μετ' ἐμέ; ' τίς τοὺς ἀθλίους ἄρνας ἀναθρέψει; τίς τὴν λάλον ἀκρίδα θεραπεύσει, ἣν πολλὰ καμοῦσα ἐθήρασα, ἵνα με κατακοιμίξῃ φθεγγομένη πρὸ τοῦ ἄντρου; νῦν δὲ ἐγὼ μὲν ἀγρυπνῶ διὰ Δάφνιν, ἡ δὲ μάτην λαλεῖ.

Πόλις ἐστὶ τῆς Λέσβου Μυτιλήνη, μεγάλη καὶ καλή: διείληπται γὰρ εὐρίποις ὑπεισρευούσης τῆς θαλάττης, καὶ **κεκόσμηται** γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ λίθου. **Νομίσειας** ἂν οὐ πόλιν ὀρᾶν ἀλλὰ νῆσον. Ταύτης τῆς πόλεως ὅσον ἀπὸ σταδίων διακοσίων ἀγρὸς ἦν ἀνδρὸς εὐδαίμονος, κτῆμα κάλλιστον: ὄρη θηροτρόφα, πεδία πυροφόρα: γήλοφοι κλημάτων, νομαὶ ποιμνίων: καὶ ἡ θάλαττα προσέκλυζεν ἠόνι ἐκτεταμένη, ψάμμω μαλθακῇ. Ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ νέμων αἰπόλος, Λάμων τοῦνομα, παιδίον **εὔρην** ὑπὸ μιᾶς τῶν αἰγῶν τρεφόμενον. Δρυμὸς ἦν καὶ λόχη βάτων καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος καὶ πόα μαλθακή, καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. Ἐνταῦθα ἡ αἶξ θέουσα συνεχῆς ἀφανῆς ἐγίνετο πολλάκις καὶ τὸν ἔριφον **ἀπολιποῦσα** τῷ βρέφει παρέμενε. Φυλάττει τὰς διαδρομὰς ὁ Λάμων οἰκτείρας ἀμελούμενον τὸν ἔριφον, καὶ μεσημβρίας ἀκμαζούσης κατ' ἴχνος ἐλθὼν ὀρᾶ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένως περιβεβηκυῖαν τὸ βρέφος, μὴ ταῖς χηλαῖς βλάπτοι πατοῦσα, τὸ δὲ ὥσπερ ἐκ μητρώας θηλῆς τὴν ἐπιρροὴν ἔλκον τοῦ γάλακτος. Θαυμάσας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, πρόσσεισιν ἐγγὺς καὶ εὐρίσκει παιδίον ἄρρην, μέγα καὶ καλὸν καὶ τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρεῖττοσι: χλαμύδιόν τε γὰρ ἦν ἀλουργές καὶ πόρπη χρυσοῦ καὶ ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐβουλεύσατο μόνα τὰ γνωρίσματα βαστάσας ἀμελῆσαι τοῦ βρέφους: ἔπειτα **αἰδεσθεῖς** εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται νύκτα φυλάξας κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναῖκα Μυρτάλην, καὶ τὰ γνωρίσματα καὶ τὸ παιδίον καὶ τὴν αἶγα αὐτήν.

Τοῦτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάφνις, ὄρμα τρυγᾶν **ἀνελθὼν** καὶ Χλόης κωλυούσης ἠμέλησεν: ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὀργισθεῖσα πρὸς τὰς ἀγέλας ἀπῆλθε: Δάφνις δὲ **ἀναδραμῶν** ἐφίκετο τρυγῆσαι καὶ ἐκόμισε δῶρον Χλόη καὶ λόγον τοιόνδ' **εἶπεν** ὀργισμένη ὧ παρθένε, τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν Ὠραι καλαὶ καὶ φυτὸν καλὸν ἔθρεψε πεπαίνοντος ἡλίου, καὶ ἐτήρησε Τύχη. Καὶ οὐκ ἔμελλον αὐτὸ **καταλιπεῖν** ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἵνα πέση χαμαὶ καὶ ἡ ποίμνιον αὐτὸ πατήση νεμόμενον ἢ ἐρπετὸν φαρμάξει συρόμενον ἢ χρόνος δαπανήσῃ κείμενον. Βλεπόμενον ἐπαινούμενον. Τοῦτο Ἀφροδίτη κάλλους ἔλαβεν ἄθλον: τοῦτο ἐγὼ σοὶ δίδωμι νικητήριον. Ταῦτα εἰπὼν ἐντίθησι τοῖς κόλποις: ἡ δὲ ἐγγὺς γενόμενον κατεφίλησεν, ὥστε ὁ Δάφνις οὐ **μετέγνω** τολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσοῦτον ὕψος: ἔλαβε γὰρ κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μῆλου φίλημα.

Τῆς δὲ μεσημβρίας **ἐπελθοῦσης** ἐγίνετο ἤδη τῶν ὀφθαλμῶν ἄλωσις αὐτοῖς: ἡ μὲν γὰρ γυμνὸν ὀρῶσα τὸν Δάφνιν ἐς ἄθρουν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο μηδὲν αὐτοῦ μέρος **μέμψασθαι** δυναμένη: ὁ δὲ **ιδὼν** ἐν νεβρίδι καὶ στεφάνῳ πίτυος ὀρέγουσαν τὸν γαυλὸν μίαν ᾤετο τῶν ἐκ τοῦ ἄντρου Νυμφῶν ὀρᾶν. Ὁ μὲν οὖν τὴν πίτυν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀρπάζων αὐτὸς ἐστεφανοῦτο, πρότερον φιλήσας τὸν στέφανον: ἡ δὲ τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ λουομένου καὶ **γυμνωθέντος** ἐνεδύετο, πρότερον καὶ αὐτὴ φιλήσασα. Ἦδη ποτὲ καὶ μῆλοις ἀλλήλους ἔβαλον καὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων ἐκόσμησαν διακρίνοντες τὰς κόμας: καὶ ἡ μὲν εἶκασεν αὐτοῦ τὴν κόμην, ὅτι μέλαινα, μύρτοις, ὁ δὲ μῆλω τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευθὲς ἦν. Ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συρίττειν: καὶ **ἀρξάμενης** ἐμπνεῖν ἀρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χεῖλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχε: καὶ ἐδόκει μὲν διδάσκειν ἀμαρτάνουσαν, εὐπρεπῶς δὲ διὰ τῆς σύριγγος Χλόην κατεφίλει

Ἦν δὲ ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα καὶ κατὰ τοὺς βασιλικούς. Ἐξετέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος, ἐπέκειτο δὲ ἐν χώρῳ μετεώρῳ, τὸ εὖρος ἔχων πλέθρων τεττάρων. **Εἶκασεν** ἂν τις αὐτὸν πεδίῳ μακρῷ. Εἶχε δὲ πάντα δένδρα, μηλέας, μυρρίνας, ὄχνας καὶ ροιάς καὶ συκῆν καὶ ἐλαίας: ἐτέρωθι ἄμπελον ὑψηλήν: καὶ ἐπέκειτο ταῖς μηλέαις καὶ ταῖς ὄχναις περκάζουσα, καθάπερ περὶ τοῦ καρποῦ αὐταῖς προσερίζουσα. Τοσαῦτα τὰ ἡμερα. Ἦσαν δὲ καὶ κυπάριττοι καὶ δάφναι καὶ πλάτανοι καὶ πίτυς. Ταύταις πάσαις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κιττὸς ἐπέκειτο: καὶ ὁ κόρυμβος αὐτοῦ μέγας ὢν καὶ μελαινόμενος βότρυν **ἐμιμῆτο**. Ἐνδον ἦν τὰ καρποφόρα φυτά, καθάπερ φρουρούμενα: ἔξωθεν περιεστήκει τὰ ἄκαρπα, καθάπερ θριγκὸς χειροποίητος: ταῦτα μέντοι λεπτῆς αἵμασιᾶς περιέθει περίβολος. **Ἐτέμνητο** καὶ **διακέκριτο** πάντα καὶ στέλεχος στελέχους **ἀφειστήκει**, ἐν μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις καὶ ἐπήλλαττον τὰς κόμας: ἐδόκει μέντοι καὶ ἡ τούτων φύσις εἶναι τέχνη. Ἦσαν καὶ ἀνθῶν πρασιαί, ὧν τὰ μὲν ἔφευρον ἢ γῆ, τὰ δὲ ἐποίει τέχνη: ῥοδωνιά καὶ ὑάκινθοι καὶ κρίνα χειρὸς ἔργα: ἰωνιάς καὶ ναρκίσσους καὶ ἀναγαλλίδας ἔφευρον ἢ γῆ. Σκιά τε ἦν θέρους καὶ ἦρος ἄνθη καὶ μετοπώρου ὀπώρα καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τρυφή.

Ὡς δὲ ἐγένετο ἡμέρα, κρύος μὲν ἦν ἐξάισιον καὶ αὔρα βόρειος **ἀπέκαε** πάντα. Οἱ δὲ ἀναστάντες θύουσι τῷ Διονύσῳ κριὸν ἐνιαύσιον καὶ πῦρ ἀνακαύσαντες μέγα παρεσκευάζοντο τροφήν. Τῆς οὖν Νάπης ἀρτοποιούσης καὶ τοῦ Δρύαντος τὸν κριὸν **ἔψοντος**, σχολῆς ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη λαβόμενοι προῆλθον τῆς αὐλῆς ἵνα ὁ κιττός: καὶ πάλιν βρόχους **στήσαντες** καὶ ἰξὸν ἐπαλείψαντες ἐθήρων πλῆθος οὐκ ὀλίγον ὀρνίθων. Ἦν δ' αὐτοῖς καὶ φιλημάτων ἀπόλαυσις συνεχῆς καὶ λόγων ὁμιλία τερπνῆ. ‘Διὰ σὲ ἦλθον, Χλόη.’ ‘Οἶδα, Δάφνι.’ ‘Διὰ σὲ ἀπολλύω τοὺς ἀθλίους κοψίχους.’ ‘Τί οὖν σοι γένωμαι;’ **Μέμνησό** μου.’ ‘Μνημονεύω, νῆ τὰς Νύμφας, ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄντρον, εἰς ὃ ἤξομεν εὐθύς, ἂν ἡ χιών τακῆ. Ἀλλὰ πολλή ἐστι, Χλόη, καὶ δέδοικα μὴ ἐγὼ πρὸ ταύτης τακῶ.’ ‘Θάρρει, Δάφνι, θερμός ἐστιν ὁ ἥλιος.’ ‘Εἰ γὰρ οὕτως **γένοιτο**. Χλόη, θερμός, ὡς τὸ κᾶον πῦρ τὴν καρδίαν τὴν ἐμήν.’ ‘Παίζεις ἀπατῶν με.’ ‘Οὐ μὰ τὰς αἴγας, ἃς σύ με ἐκέλευες ὀμνύειν.’

Ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ **νέμων** αἰπόλος, Λάμων τοῦνομα, παιδίον εὔρεν ὑπὸ μιᾶς τῶν αἰγῶν τρεφόμενον. Δρυμὸς ἦν καὶ λόχη βάτων καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος καὶ πόα μαλθακή, καθ' ἧς **ἔκειτο** τὸ παιδίον. Ἐνταῦθα ἡ αἰξ θεούσα συνεχῆς ἀφανῆς **ἐγίνετο** πολλάκις καὶ τὸν ἔριφον ἀπολιποῦσα τῷ βρέφει παρέμενε. Φυλάττει τὰς διαδρομὰς ὁ Λάμων οἰκτείρας ἀμελούμενον τὸν ἔριφον, καὶ μεσημβρίας ἀκμαζούσης κατ' ἴχνος ἐλθὼν ὁρᾷ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένως **περιβεβηκυῖαν** τὸ βρέφος, μὴ ταῖς χηλαῖς βλάπτει πατοῦσα, τὸ δὲ ὥσπερ ἐκ μητρώας θηλῆς τὴν ἐπιρροὴν ἔλκον τοῦ γάλακτος. Θαυμάσας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, **πρόσεισιν** ἐγγὺς καὶ εὕρισκει παιδίον ἄρρεν, μέγα καὶ καλὸν καὶ τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι: χλαμύδιόν τε γὰρ ἦν ἀλουργές καὶ πόρπη χρυσῆ καὶ ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐβουλεύσατο μόνον τὰ γνωρίσματα βαστάσας ἀμελήσαι τοῦ βρέφους: ἔπειτα αἰδεσθεὶς εἰ μὴδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται νύκτα φυλάξας κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναῖκα Μυρτάλην, καὶ τὰ γνωρίσματα καὶ τὸ παιδίον καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Τῆς δὲ ἐκπλαγείσης εἰ παιδία τίκτουσιν αἶγες, ὁ δὲ πάντα αὐτῇ διηγεῖται, πῶς εὔρεν ἐκκείμενον, πῶς εἶδε τρεφόμενον, πῶς ἠδέσθη καταλιπεῖν ἀποθανούμενον. Δόξαν δὴ κάκείνη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι, τὸ δὲ παιδίον αὐτῶν νομίζουσι, τῇ δὲ αἰγὶ τὴν τροφήν ἐπιτρέπουσιν. Ὡς δ' ἂν καὶ τοῦνομα τοῦ παιδίου ποιμενικὸν δοκοίη, Δάφνιν αὐτὸν ἔγνωσαν καλεῖν.